

عنوان مقاله:

خواب و رویا در اندیشه مولوی

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گوهر گویا)، دوره 3، شماره 4 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

حسینعلی قبادی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت مدرس

تقی پورنامداریان - استاد زبان و ادبیات فارسی، عضو پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

امبرتو چیکیتی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت مدرس

مهديس معارفی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

خواب و رویا، جایگاهی مهم در دین اسلام دارد. وحی، در اوایل بعثت پیامبر(ص) به واسطه رویای صادقه بوده است. نویسندگان اولیه اسلامی توجه خاصی به خواب و تعبیر آن داشته و نوعی ادبیات غنی در این باب به وجود آورده اند. عرفا و صوفیه، نسبت به اعتقادات و پیش فرض هایی که علمای اسلامی در کتابهای تعبیر خواب آورده اند، آشنایی داشته و از آن پیروی کرده اند؛ اما برای آنها رویای صادقه اهمیت خاصی داشته و به واسطه آن به معرفتی منحصر به فرد که به سیر روحانی آنها کمک می کرده است، دسترسی می یافتند. این مقاله به بررسی خواب و رویا در آثار مولانا می پردازد. مولوی در آثار خود سخنی منظم و مفصل و یا نظریه ای کامل، در مورد خواب و رویا ارائه نمی کند؛ بنابراین برای بررسی این مساله، به پنج بخش عمده نسبت به خواب و رویا، پرداخته ایم: ۱- تقسیم بندی خواب و رویا و برخی تعاریف مربوط به آن، ۲- عالم خواب و رویا، ۳- ارتباط بین عالم رویا و بیداری، ۴- رویت خدا در خواب، ۵- مساله برگشت به اصل. به واسطه این پنج بخش، ابعادی از مساله خواب و رویا در آثار مولوی و جایگاه آن در نظر او روشن می گردد.

کلمات کلیدی:

رویا، خواب، تعبیر خواب، عالم غیب، مولوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1209597>

